

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **T. N. H.,**
nar., státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem ,
zastoupena zmocněncem Ing. K. T. T.,
bytem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační**
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2020, č. j. OAM-1027/ZA-ZA12-HA10-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobkyně namítá, že došlo k zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Uvádí, že v červenci 2012 přicestovala na turistické vízum za dcerou do Prahy, důvodem bylo, že dcera čekala dítě a žalobkyně jí chtěla pomoci. Chtěla se také dozvědět o životě a lidských právech v České republice. Situace v ČR je dle žalobkyně naprosto v protikladu s její vlastí, kde vládne vietnamská komunistická strana. Dostavila se dobrovolně na policii a požádala o mezinárodní ochranu. Během pohovoru se neodvažovala prohlásit všechny citlivé politické věci, za což se žalobkyně omlouvá, slyšela totiž, že vše, co vypoví, bude odesláno do Vietnamu. Bála se, že by to mohlo ovlivnit politický život jejích synů. Ministerstvo se dle žalobkyně spoléhalo na její výpověď a zamítlo její žádost, avšak její vyjádření neodpovídají skutečným myšlenkám, které se bála vykázat jako svědectví. Ve skutečnosti žalobkyně je členem náboženské skupiny Falun Gongu od roku 2011 a jako velmi aktivní člen byla schopna mobilizovat mnoho členů, aby se připojili k praxi Falun Gongu. Falun Gong funguje nezávisle na státě, odmítá řídit se liniemi komunistické strany, morální obsah Falun Gong je v rozporu s aspekty oficiální marxistické ideologie. Jejich dům byl vyplněn a přepaden a místo praktikování Falun Gongu narušili úředníci veřejné bezpečnosti. Když žalobkyni pozvala dcera, pocítila pocit svobody. Žalobkyně s rozhodnutím nesouhlasí, je obětí komunistického režimu, chtěla by od něj utéct, chtěla by žít v zemi, kde jsou lidská práva zaručena, kde má dceru a synovce švýcarské národnosti. Správní orgán dle žalobkyně porušil § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu – správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, dále § 50 odst. 4 správního řádu – správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, a § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Žalobkyně má za to, že rozhodnutí je věcně nesprávné, nezákonné, neodůvodněné a nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný s obsahem žalobních námitek nesouhlasí a navrhuje zamítnutí žaloby. Zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenované je legalizace jejího pobytu na území ČR, neboť zde nemá legální pobyt. Území ČR odmítá opustit, protože si přeje být se svojí zletilou dcerou, se kterou zamýšlí opětovně navázat osobní kontakt. Návrat do země původu odmítá kvůli obavě z tamní nízké životní úrovně a pro svou obecnou nespokojenost s tamním režimem. Žalovaný neshledal u žalobkyně důvody pro udělení azylu dle § 12 ani § 14 zákona o azylu. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně, a že se zabýval všemi okolnostmi případu a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalobkyni bylo umožněno uvést všechny skutečnosti. K námitce, že se neodvážila při pohovoru uvést všechny citlivé politické věci, neboť slyšela, že se zápisy odesílají do Vietnamu pro ověření, žalovaný uvádí, že bylo na žalobkyni, aby se obrátila na advokáta zaměřujícího se na tuto problematiku, nebo neziskové organizace a ověřila si vše, neboť to bylo v jejím zájmu, aby

měla právní jistotu v dané věci. Co se týká námitky, že chce v ČR zůstat, v zemi kde jsou lidská práva zaručena a svoboda víry a kde má svoji dceru a synovce, vidí žalovaný rozpor. Jednak uvedla, že od roku 2013 nemá se svojí dcerou kontakt, že se odstěhovala s manželem do Švýcarska, a jednak o synovci se nikdy nezmínila. Jediné co uvedla je, že její dcera má dítě. K jejím obavám o politický život jejich 2 dospělých synů, kteří žijí ve Vietnamu, žalovaný dodává, že jsou to dospělí, soběstační a samostatně smýšlející jedinci, kteří se o sebe dokáží postarat a odpovědnost za jejich politický život je jen na nich.

4. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. K žádosti žalobkyně sdělila, že nikdy nebyla politicky aktivní, je vdovou, má tři děti, z toho dvě žijí ve Vietnamu a dcera žije v ČR. Přicestovala v roce 2012 na turistické vízum, jela navštívit dceru. Důvodem podání žádosti bylo, že by chtěla žít nadále v ČR, aby měla lepší životní úroveň a být s dcerou.
6. Při pohovoru žalobkyně uvedla, že hlavním důvodem příjezdu do ČR bylo, že dcera čekala dítě. Přicestovala na turistické vízum, poté zde byla nelegálně, byla doma a starala se o vnučku. Její dcera zde má povolen trvalý pobyt. K dotazu, proč žalobkyně o mezinárodní ochranu žádá až takto pozdě, uvedla, že v roce 2013 měla dcera s manželem spor, to žalobkyně nesnesla a odešla na tržnici Sapa. Před nástupem do Zastávky obdržela informaci, že dcera s manželem odjíždí do Švýcarska. Vydala se za nimi, ale bohužel je nenašla a cestou přišla o osobní věci a doklady. Na vietnamské ambasádě ve Švýcarsku jí dali nový cestovní pas a řekli jí, ať se vrátí do ČR, což učinila. Od roku 2013 ztratila kontakt s dcerou. Pobyt by si nejspíše mohla nějak legalizovat, ale nevěří, že by toho dosáhla. Někdo jí řekl, že když půjde do Zastávky, tak získá pobyt, který jí umožní i volné cestování. Ve Vietnamu od roku 2012 nebyla, žádné potíže tam nikdy neměla. Do Vietnamu se vrátit nechce, v ČR je vyšší životní úroveň a lepší životní prostředí, ještě tu nebyla nemocná.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci nenařizoval jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Účastníci jeho nařízení nepožadovali a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nutné.
9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
10. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

12. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
13. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
14. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
15. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
16. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že tvrzená pochybení žalovaného nenalezl. Spisovým materiálem je doloženo, že žalovaný zohlednil všechny rozhodné skutečnosti a vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Jeho rozhodnutí je plně přesvědčivé, bylo srozumitelně a přezkoumatelně odůvodněno.
17. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí postupně vypořádal s jednotlivými možnostmi pro udělení mezinárodní ochrany. Azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobkyni neudělil, neboť nebylo zjištěno a ani žalobkyně neuváděla nic o tom, že by ve vlasti byla jakkoli politicky aktivní, či že by měla potíže se státními orgány. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
18. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, dle kterého: „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Žalobkyni umožnil, aby uvedla všechny skutečnosti, které považovala za relevantní či důležité. Při pohovoru jí byly žalovaným kladeny otázky zaměřující se na důvody odchodu z vlasti, na její osobní situaci, možné vazby k ČR, apod.
19. Žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě napadeného rozhodnutí. Podklady zcela

odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Žalobkyně měla též možnost se k podkladům vyjádřit v průběhu správního řízení, navrhnout jejich doplnění, či vznést proti nim námitky, avšak toto neučinila.

20. Žalobkyně neuvedla ani zmínku o tom, že by byla ve vlasti jakkoli politicky aktivní nebo že by měla nějaké politické přesvědčení. Rovněž žádosti sdělila, že žádné politické přesvědčení nemá a je bez vyznání. Soud vychází ze stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž žalovaný zohlednil všechny skutečnosti, které vyšly v průběhu řízení najevo. Je přitom povinností žadatele, aby v azylovém řízení uvedl přesvědčivá tvrzení, jimiž by dokládal možné hrozby. Tvrzení žalobkyně v žalobě ohledně jejího členství ve skupině Falun Gong je nadto značně obecného charakteru de facto popisující činnost skupiny Falun Gong bez jakéhokoli konkrétního vztahu k žalobkyni a působí tak nedůvěryhodným dojmem. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení ani jakkoli nenaznačila nic o jakýchkoli potížích v zemi původu či politickém či jiném přesvědčení, nemohl žalovaný taková její tvrzení ani zohlednit.
21. Jako důvod odchodu z vlasti žalobkyně zmiňovala návštěvu dcery, kdy do ČR jela na turistické vízum. Návrat do vlasti odmítá z důvodu hrozícího snížení životní úrovně. Z vlasti bez problémů vycestovala a žalovaný též konstatoval, že při cestě do Švýcarska jí byl vystaven bez problémů cestovní doklad. Žádná z uvedených skutečností nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně měla mít ve vlasti při návratu jakékoli potíže. Obavy ze zhoršení životní úrovně nejsou azylově relevantní. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že při pohovoru ze strachu z neznalosti poměrů, respektive z obav, že by se ve Vietnamu mohli dozvědět, co u pohovoru řekla, a mohl tímto být ohrožen politický život jejich synů, soud zcela souhlasí s žalovaným, že žalobkyně měla možnost se v případě pochybností obrátit na právního zástupce, vyhledat právní poradenství či pomoc. Nehledě k tomu, že na území ČR se zdržovala od roku 2012, proto lze očekávat určitou znalost poměrů v zemi pobytu, jakkoli se mohla zdržovat výhradně ve své národnostní komunitě. Naopak nově uvedenou příslušnost k hnutí Falung Gong soud považuje za zjevně účelovou snahu žalobkyně zvrátit obsah jejího azylově irelevantního vyjádření v azylovém řízení.
22. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn., kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

23. Žalovaný se zabýval mimo jiné rodinnými, soukromými a ekonomickými poměry žalobkyně, zohlednil její věk a zdravotní stav, aniž by však shledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, humanitární azyl proto žalobkyni neudělil. K námitce žalobkyně, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejího soukromého a rodinného života soud uvádí, že žalovaný se rodinnými vazbami žalobkyně zabýval zcela dostatečně, avšak jejich relevanci pro udělení azylu z humanitárních důvodů neshledal. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobkyně uvedla, že je vdovou a má tři děti. Dva synové žijí ve Vietnamu a dcera žije ve Švýcarsku se svou rodinou, žalobkyně s ní není od roku 2013 v kontaktu. Žalobkyně předně neprokázala, že by nemohla své rodinné vazby realizovat ve Vietnamu. Pokud tam naopak dle jejích tvrzení žijí její dva synové, pak by jejím návratem do vlasti mohla být realizace rodinných vazeb dokonce snazší. K tvrzením žalobkyně, že do ČR přijela za dcerou, která byla v té době těhotná a žalobkyně zde jela především za účelem pomoci dceři, přičemž poté zůstávala doma a starala se o vnučku, soud dává za pravdu žalovanému, že ani tato rodinná situace žalobkyně není relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Zejména soud také nepřehlédl, že žalobkyně dále uvedla, že její dcera odjela i s rodinou do Švýcarska, kdy žalobkyně se pokusila za nimi vycestovat, avšak dceru se jí údajně nepodařilo najít a odjela následně zpět do ČR. Pokud je tedy dcera i s rodinou stále ve Švýcarsku, pak nezbyvá než konstatovat, že na území ČR žalobkyně nemá žádné rodinné vazby, tyto proto nemohou rozhodnutím být ani zasaženy.
24. Pokud jde o soukromý život žalobkyně, pak žalobkyně opakovaně akcentovala, že by návratem do Vietnamu došlo ke snížení její životní úrovně. Pokud jde o snížení životní úrovně vycestováním do Vietnamu, soud nehodlá zlehčovat životní situaci žalobkyně a rovněž nelze popřít, že celková životní úroveň včetně například tvrzeného stavu životního prostředí, který ovlivňuje mimo jiné zdravotní stav žalobkyně, je na území ČR na lepší úrovni, přesto není hrozba snížení životní úrovně sama o sobě azylově relevantním důvodem. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, podle něž *„Obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu.“* Zhoršení životní úrovně ani ekonomické potíže nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Přitom zajištění lepší životní úrovně je výlučným důvodem žádosti žalobkyně o azyl, jak uvedla při prvním pohovoru 25. 11. 2019. Žalovaný proto postupoval zcela správně, pokud žalobkyni na základě těchto skutečností mezinárodní ochranu neudělil.
25. Institut mezinárodní ochrany je třeba zásadně chápat jako výjimečný. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nelze jím nahradit postupy podle předpisů cizineckého práva, zejména dle

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný k tomu též uvedl, že žalobkyně do ČR přicestovala na turistické vízum v roce 2012 a dle svých sdělení následně legálnost svého pobytu nijak neřešila. Pobývala zde nelegálně minimálně od roku 2013. Pokud žalobkyně bude chtít svůj pobyt na území ČR legalizovat, nelze postupovat skrze žádost o udělení mezinárodní ochrany, ale je třeba postupovat podle příslušných právních předpisů.

26. Soud uzavírá, že u žalobkyně nejsou splněny podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) – d) a § 14b zákona o azylu, žalovaný neshledal, že by jí mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Pochybení žalovaného ohledně posouzení možnosti udělit žalobkyni doplňkovou ochranu soud neshledal. Žalovaný věc posoudil v souladu s konstantní judikaturou.
27. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodl, neboť podáním žaloby vzniká ze zákona odkladný účinek žaloby.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. listopadu 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce